

Arrest

nr. 233 893 van 11 maart 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 september 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 januari 2020.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. FRANSSEN *loco* advocaat C. DESENFANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 september 2019 waarbij zijn verzoek om internationale bescherming

overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of”

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij koninklijk besluit van 15 februari 2019 werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.1. Het is in dit geval duidelijk dat verzoeker afkomstig is uit een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, §3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in zijn hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is.

Verzoeker betwist dat Albanië als veilig land van herkomst kan beschouwd worden.

De Raad wijst er echter op dat het niet tot zijn bevoegdheid behoort om zich uit te spreken over de inhoud, juistheid en rechtsgeldigheid van de lijst van veilige landen van herkomst, die werd vastgelegd bij het koninklijk besluit van 15 februari 2019 tot uitvoering van artikel 57/6/1, §3, vierde lid van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst (cf. RvS 4 juli 2017, nr. 12.496 (c)). Uit de bewoordingen van artikel 57/6/1, §3, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat een land van herkomst pas als veilig wordt beschouwd na een grondig onderzoek waarin met verscheidene en strikt omliggende criteria rekening wordt gehouden. Bovendien betreft het een weerlegbaar vermoeden. Het komt aan de asielzoeker toe om duidelijke en met substantiële redenen aan te tonen dat zijn land van herkomst desondanks in zijn specifieke omstandigheden en in afwijking van de algemene situatie aldaar niet als veilig kan worden beschouwd en dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk wordt vervolgd of een reëel risico loopt op ernstige schade. De bewijslast rust in casu op verzoeker. Hij dient dan de aangevoerde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in concreto aan te tonen. Verzoeker blijft hier echter in gebreke vermits hij zich louter beperkt tot de algemene vraag hoe de situatie drastisch zou zijn veranderd tussen het tijdstip waarop Albanië werd geschrapt van de lijst van veilige landen van herkomst door de Raad van State en het besluit om dit land terug te zetten op die lijst, en tot het verwijzen naar algemene informatie.

3.2. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven die aantonen dat, ondanks zijn afkomst uit een veilig land, zijn land van

herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.

In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat (i) verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij en zijn zoon het risico lopen om slachtoffer te worden van een bloedwraak, (ii) verzoeker niet heeft aangetoond dat hij voor de door hem aangevoerde problemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of in het geval van eventuele toekomstige problemen bij een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten, en (iii) de door verzoeker neergelegde documenten niet van aard zijn om voormelde conclusies te beïnvloeden.

3.3.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten nu hij in wezen niet verder komt dan een theoretische uiteenzetting aangaande vervolging omwille van het behoren van een sociale groep, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het verwijzen naar algemene informatie en het tegenspreken en bekritisieren van de gedane vaststellingen.

3.3.2. De Raad wijst erop dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een kandidaat-vluchteling, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoeker naliet dit te doen en na eerst tal van Europese landen te zijn gepasseerd pas in België internationale bescherming heeft verzocht, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde en ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde vrees voor vervolging. De in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie biedt hiertoe geen verschoning. De commissaris-generaal stelt terecht dat er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat het concrete land waar de verzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent, ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Ook mag niet uit het oog worden verloren dat verzoeker gedurende een periode van negen jaar in Griekenland verbleef en ook na zijn terugkeer naar Albanië telkens voor drie maanden naar Griekenland bleef terugkeren. Bovendien stelt de commissaris-generaal onder verwijzing naar de verklaringen van verzoeker vast dat verzoeker enkele maanden geleden zelfs in België was om werk te zoeken en dat zijn zoon zich momenteel in Duitsland zou bevinden. Waar verzoeker ter rechtvaardiging van de jaren van wachten voor het indienen van een verzoek om internationale bescherming nog argumenteert dat hij niet de noodzakelijke documenten had, merkt de Raad op dat indien verzoeker een dermate vrees koesterde of risico liep, van hem redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zich zou informeren naar de mogelijkheden tot bescherming en het verloop van de procedure wanneer hij naar Europa trekt, te meer daar verzoeker gedurende een periode van negen jaar in Griekenland verbleef, ook na zijn terugkeer naar Albanië telkens voor drie maanden naar Griekenland bleef terugkeren, en hij enkele maanden geleden zelfs in België was om werk te zoeken. Bovendien bewaart verzoeker het stilzwijgen omtrent de vaststelling van de commissaris-generaal dat voormelde bewering omtrent de documenten niet ernstig is, zeker aangezien verzoeker later zelf verklaart dat hij eenvoudig bijkomende documenten kan bekomen en deze indien nodig op één dag hier kan krijgen, zodat hij dit niet weerlegt.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift voorts geen concrete elementen bij ter weerlegging of ontkrachting van zijn gebrekkige en weinig overtuigende verklaringen omtrent de namen van de kinderen van F., de verzoeningspogingen en het tijdstip waarop hij en zijn zoon het doelwit werden. De Raad acht het ongeloofwaardig dat verzoeker, gelet op de risico's voor hem, slechts beperkte basisinformatie zou hebben. Dit wordt nog versterkt door de vrees voor verrassingen die verzoeker aanhaalt in zijn verzoekschrift. Het verweer dat verzoeker snel zou zijn opgesloten en dat de oom van zijn vader enkele dagen na de dood kwam waarschuwen voor het risico op wraak, overtuigt niet en biedt geen verklaring voor verzoekers onwetendheid omtrent het tijdstip waarop hij en zijn zoon het doelwit werden. Daar de aangehaalde gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, kunnen zij geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift zodat hij bij machte zou moeten zijn deze op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten. Verzoeker is hier echter in gebreke gebleven.

De verwijzingen naar algemene informatie, zoals naar artikelen en rapporten omtrent o.a. bloedwraak, volstaan echter niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem in het land van herkomst aan nationale

bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, door louter op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie, geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X).

Betreffende verzoekers verwijzing naar rechtspraak van de Raad dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. X (c); RvS 18 december 2008, nr. X(c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

3.3.3. In de mate verzoeker aanvoert dat hij tot een sociale groep behoort, namelijk mensen die het doelwit zijn in een bloedwraak, merkt de Raad op dat daargelaten de vraag of de door hem omschreven groep als een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3, §4, d) van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd, het relaas van verzoeker als ongeloofwaardig werd beoordeeld. Dergelijk relaas is niet in staat zijn bewering tot voormelde sociale groep te behoren, te ondersteunen. Bovendien zal uit wat volgt blijken dat verzoeker niet aantoonde dat het hem in Albanië aan nationale bescherming ontbeert. Bijgevolg is het behoren tot een bepaalde sociale groep te dezen irrelevant.

3.3.4. De Raad wijst er verder op dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij of zij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu geenszins het geval is.

De commissaris-generaal stelt op basis van de informatie waarnaar gerefereerd in de bestreden beslissing, op goede grond vast dat, zelfs al zou geloof worden gehecht aan verzoekers vrees voor bloedwraak in Albanië, quod non, uit zijn verklaringen niet kan afgeleid worden dat hij bij herhaling van dezelfde beweerde problemen of bij het voorvallen van andere problemen, niet zou kunnen rekenen op de bescherming en hulp van de Albanese autoriteiten.

Verzoeker zijn huidige stelling, in welk verband hij verwijst naar enkele rapporten en artikelen omtrent o.a. bloedwraak, dat hij vanwege de overheden van zijn land dus niet de nodige bescherming kon krijgen, wijzigt niets aan het voorgaande. Deze algemene, veeleer theoretische stelling berust niet op, laat staan op veelvuldige concrete en persoonlijke ervaringen, en mist dan ook grondslag en ernst. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk in Albanië alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput. Hij toont dit allerminst in concreto aan en maakt derhalve geenszins aannemelijk dat het hem met betrekking tot zijn verklaarde problemen aan nationale hulp en/of bescherming ontbreekt. De commissaris-generaal stelt immers onder verwijzing naar de verklaringen vast dat verzoeker zelf bevestigt dat de politie wel degelijk zou ingrijpen mocht hij het slachtoffer worden van een misdrijf door de eventuele daders te arresteren en te bestraffen. De commissaris-generaal stipt verder ook aan dat verzoeker slechts één keer de hulp van de politie heeft opgezocht, met name in 2006 en dat verzoeker na zijn terugkeer uit Griekenland overigens geen enkele keer bescherming heeft gezocht bij de politie ondanks het feit dat hij nooit problemen heeft ondervonden met de Albanese autoriteiten en dat zijn eigen schoonbroer bij de politie werkt. Dit wordt door verzoeker noch ontkend, noch weerlegd. De huidige stelling in het verzoekschrift dat effectieve bescherming zou ontbreken, berust aldus niet op meerdere ernstige persoonlijke pogingen om nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten te (trachten te) bekomen. Dat de Albanese autoriteiten verzoeker en/of diens familie met betrekking tot hun verklaarde problemen, zo hier al geloof aan zou worden gehecht, niet zouden kunnen of willen helpen, wordt aldus allerminst aangetoond.

De Raad wijst er, zoals de commissaris-generaal, ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

In zoverre verzoeker een selectieve lezing houdt van de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië, waarbij hij tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, slaagt hij er niet in (met concrete, valabele en objectieve elementen) aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen

treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen. Verzoeker maakt hiermee bovendien geenszins concreet aannemelijk dat het hem met betrekking tot zijn verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert.

3.3.5. In de mate verzoeker de artikelen 2 en 3 van het EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 17 januari 2020, voert verzoekende partij aan dat zij niets toe te voegen heeft aan het verzoekschrift. Verzoekende partij wijst op de stukken die zij heeft ingediend. De Raad stelt vast dat verzoekende partij nogal verward overkomt.

Daar verzoekende partij ter terechtzitting van 6 maart 2020 slechts stelt dat zij niets toe te voegen heeft en louter verwijst naar de stukken die zij heeft ingediend, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de beschikking van 17 januari 2020 opgenomen grond formuleert, dient erop gewezen dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS